

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Quem ob finem Deus operetur miracula.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

bus. Omnia hæc redolent manifestè arcana abominanda artis magicæ; & si accidere contingat hæc ratione aliquam speciem vel verisimilitudinem miraculi, violentam parit suspicionem, subesse miraculum falsum, adeoque condemnandum.

Quinta nota.

Tandem, cum vera miracula magna sint opera omnipotentiae Dei, quæ transcendunt usitatos effectus naturæ, & sint velut dispensationes a communibus providentiæ ipsius legibus; nun-

quam operatur illa, nisi ob finem operis hujus nobilitati proportionatum; non ad oblectandum curiositatem, vel satisfaciendum desiderio humano. Verum miraculum nunquam fit, nisi ob finem, ex quo mirum in modum commendetur omnipotentia Dei. Sed quis hic finis, quærit aliquis è Societate sciendi avidior? Et hoc præbuit ansam bono Ecclesiastico eundem illis explanandi.

ARGUMENTUM.

Quem ob finem DEUS operetur miracula.

ARTICULUS II.

Falsa miracula sunt ob diversos fines

SI quæras, quare tot homines perverfi comminiscuntur miracula, & quare diabolus, qui pater est mendacii, conetur exhibere & oculis spectanda præbere illa; dicam tibi id fieri ob fines multiplices, eosque valdè diversos, quorum quilibet habet, quò collimet. Unus nonnisi suum spectat commodum, & ut capiat prædam ex iis; alter, ut auceperetur gloriam sui que existimationem; alius quærit oblectationem sui ipsius decipiendo mundum, ludosque faciendo illi; alius intendit seducere & perverfam quandam confirmare doctrinam; qui omnes fines sunt pessimi. Sed media, quæ arripiunt illuc pertingendi sunt adhuc pe-

jora: siquidem videtur, velle homines per ea adducere Deum in falsum testem, execranda cum blasphemia; & ipse id suffert admiranda cum patientia, sicut cætera crimina.

Sed vera miracula nunquam sunt nisi ob duos fines, vel ad confirmandam veritatem, vel attestandam sanctitatem ejus, qui facit miraculum. Non est verum miraculum, si non ambo hi fines illic inveniantur, vel saltem id non conducat illorum uni sufficit, ut necessarium sit ad confirmandam veritatem nostræ fidei; pessimus homo, qui prædicat & annuntiat eam, facere posset miracula. Legimus in Evangelio, venturos, qui dicturi sint

Vera miracula non sunt nisi ob duos fines.

Marth, 7.

ri sint JESU Christo in die judicii: Domine, Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, id est, prædicavimus veritatem, & in nomine tuo damonia ejecimus, & in nomine tuo virtutes multas fecimus? Ipse negabit, quod prophetaverint aut prædicaverint veritatem, quodque ad ipsam confirmandam signa fecerint & virtutes; & ideo dicit ipsis: Discedite à me, qui operamini iniquitatem; nescio vos. Reprobi ergo vera patrare possunt miracula, quando annuntiant veritatem; sed miracula non sunt indicia sanctitatis vitæ eorum; sunt solummodò argumenta certa veritatis doctrinæ ipsorum.

S. Gregor, lib. 20. mor. c. 9. Hinc sanctus Gregorius pulchram hanc sententiam in moralibus suis exaratam reliquit:

Miraculum Probatio sanctitatis non est signa facte, sed unumquemque ut se diligere: de DEO autem vera cognoscere, de proximo verò meliora, quam de semetipso sentire. Nam quia vera virtus in amore est, non autem in ostensione miraculi; veritas demonstrat, qua ait: In hoc cognoscent omnes, quia mei discipuli estis, si dilectionem habueritis ad invicem. Qui enim non ait: In hoc cognosceretur, quia mei discipuli estis, si signa feceritis, sed ait: si dilectionem habueritis ad invicem: aperte indicat, quia veros DEI famulos, non miracula, sed sola charitas probat. Et

S. Greg. hom. alibi præclare dicit: Nolite ergo fratres charissimi amare signa, qua

possunt cum reprobis haberi communi: sed quæ modò diximus, charitatis atque pietatis miracula amate, qua tantò securiora sunt, quando & occulta, & de quibus apud Dominum eò major fit retributio, quòd apud homines minor est gloria. Ecce tibi bona sanctitatis indicia. Quis est, qui se beatum non æstimaret, si consideret gratiam miraculorum, ut illa pro arbitrio patrare posset? sed aliquid longè majus in tua est potestate; Ama Deum & proximum tuum, æstima alios, teque contemne ipsum; hoc majus est coram Deo, tibi que utilius, quàm miracula, quæ facere posses; nam cum his posses daminari, & cum aliis non potes non esse, nisi æternùm beatus.

Quare tot ac tanta miracula in primis Ecclesiæ sæculis, & quare modò respectu eorum tam pauca? Ambo nempe fines verorum miraculorum id temporis requirebant ea: ex una parte veritates sancti Evangelii nondum erant receptæ, & firmiter in mundo stabilitæ: Ecce quam ob causam, dum illæ prædicatæ sunt, necessarium fuerit, evidenter confirmare illa miraculis; & ex altera parte omnes primi Christiani erant sancti, & ideo ad patranda miracula idonei erant omnes. Modò firmitas fidei in mundo non requirit amplius miracula: quia & nos, (ut dicit S. Gregorius) cum arbu-

Cur tot miracula in primis Ecclesia,

S. Gregor, ibid. in Evan- fundis

sta plantamus, tamdiu eis aquam infundimus, quousque ea in terra jam coaluisse vidamus; & si semel radicem fixerint, irrigatio cessabit. Et deinde Christiani non sunt his temporibus amplius tam sancti, pauci eorum merentur, ut Deus magnæ ipsorum virtuti testimonium reddat per miracula.

Tempote S. Pauli quasi omnes Christiani faciebant miracula.

2. Cor. 13. v. 5.

Judicari id potest ex eo, quod sanctus Paulus scribit ad Corinthios, quod omnes sui temporis fideles, usque ad Laicos patrarent miracula; dicit enim illis: Vosmetipsos tentate, si estis in fide, ipsi vos probate; nemo certus est, quod illam habeat, nisi ejusdem certas quoque habeat probationes. Scimus quidem, nos credere in Jesum Christum, sed profectò nescimus, an solùm fide humanâ, & quia nos homines ita docuerunt; an fide divinâ, & quia sic Deus nobis revelavit. Quomodò ergò id scire possum? Jesus Christus ipsemet nobis dedit indicia ad discernendum eos, qui veram habuerint fidem: *Linguis loquentur novis, serpentes tollent, & si mortiferum quid viberint, non nocebit eis, super agros manus imponent, & benè habebunt.* Videtur ergò sanctum Paulum dicere voluisse Corinthiis juxta opinionem Theophylacti: Facite ipsi experimentum vestræ fidei per miracula, & si nulla ejusmodi facitis, non benè firmatos vos credite in fidei possessio-

Marc. 16.

ne. Verisimile igitur est, quod primis temporibus, ubi adhuc nascebatur quasi Ecclesia, & illi, qui prædicabant fidem, & illi, qui recipiebant ipsam, hujus æqualia dederant argumenta, evidenter patrandò miracula. Sed in illis miracula probabant veritatem doctrinæ, in his attestabantur sanctitatem vitæ.

Sed modò cum amplius non videamus miracula nec in prædicatoribus Evangelii, nec in auditoribus, quam certitudinem habere possumus de veritate nostræ fidei? Ne eodem metiaris prædicatores cum auditori-pede; responder ipsi Ecclesiasticus: siquidem prædicatores hoc tempore non amplius indigent miraculis, ad confirmandas veritates, quas velut indubitatas universa recepit Ecclesia: Idem Evangelium, quod firmatum est in mundo per miracula, subsistit modò absque miraculis, eadem cum potestate semper idem, & semper invariabile cuncta per sæcula. Et qui hodie confirmare id vellet novis miraculis, non augere sed potius imminuere videretur magnam, quam ubivis terrarum acquisivit, existimationem.

Non sic res habet cum auditoribus, nunquam non dici poterit ipsis: Vosmetipsos tentate, si estis in fide: ne sitis contenti, didicisse vos has veri-

Cur modò non amplius tot videantur miracula.

Omnes veri Christiani semper deberent facere miracula.

U u u

tates

tates ex ore hominis illas prædicantis: si non creditis illas, nisi quia ipse has dixit, non esset hæc fides, nisi humana; sed attendite, an receperitis illas verè velut ex ore Dei, illasque credatis fide divinâ: memores estote, quòd cum eadem sit fides, quæ recepta fuit à primis Christianis, ipsa in vobis operari debeat eodem effectus; aliàs certi non estis, habere vos veram fidem. Jam illi pro certo credere non audebant, quòd fidem haberent, nisi facerent miracula, quæ Iesus Christus ipsemet designavit illis eiu indicia eorum, qui credituri essent in illum. Quomodò ergò persuadere tibi poteris, te verè & absque figmento eandem circumferre cum ipsis fidem in anima tua, si nec unicum ex omnibus iis patraueris miraculum?

Quæ miracula
facere deberent veri
Christiani.

Si non loquaris linguâ novâ, sed eodem semper profanos effutias discursus, quos frequentat mundus, & eosdem eructes infidelium, qui Dei cognitione privantur, affectus & sensus; si non tollas serpentes, vel eos, qui lethales aliis infigunt morsus venenato obtreccionis dente; vel eos, qui mala per suos sibilos tibi suggerunt consilia; si vel minimum mali exempli venenum, quod hauseris vel per oculos, vel per aures occidat te, tuamque inficiat & interficiat animam; si

non imponas manus tuas super ægrotos, ad sanandum ipsorum infirmitates, ad sublevandum ipsorum miseras eleemosynis tuis, & aliis charitatis obsequiis; si unico verbo, si fides tua non producat opera conformia doctrinæ, quam docet, quam habes certitudinem, habere te fidem, cum non videas in te notas, quas Iesus Christus designavit ad cognoscendum illam? Ex fructu cognoscitur arbor, & ex effectu suo causa. Opus est miraculis, ut certitudo habeatur, hanc fidem esse veram: sed optarem in te videre miracula, id est, opera, quæ transcendant omnes naturæ vires, ut certus sis, habere te verè hanc fidem. Sic enim dicit tibi S. Iacobus: *O-*

stende mihi fidem tuam ex operibus Jacob. 2.
v. 18.

Si vel parum haberemus veræ fidei, Iesus Christus promittit nobis, facturos nos miracula, & visuros etiam miracula magnæ suæ ergà nos bonitatis. Aspice fidem istorum populorum, qui secuti sunt ipsum in desertum, quos post se traxerat suorum illecebris verborum: oblitiscabantur ipsi omnium, ut totos se illi consecrarent & aliud nil cordi haberent, nisi cognitionem & amorem ipsius. Ecce tibi mirabilem zelum, & Iesus etiam ex parte sua ingens patrat miraculum in favorem horum

Sequitur Iesum
Christum usque
que ad miraculum.

tam

Tam à longè se sequentium populorum, ut panem amplius non haberent; nam ipse hujus abundantissimam providit illis annonam. Credibile est, plures, qui tam vivâ fide carebant, dereliquisse ipsum in medio itineris, ut pransum irent, vel alia expeditum negotia domestica. Non omnes sequuntur Jesum Christum eoque, ut totos se illi consecrent, cum semper tangantur curâ, ne defutura sint ipsis necessaria: nostra raro proficit & progreditur fides usque ad miraculum, id est, ut se attollat supra omnem verisimilitudinem & omnem apparentiam naturalem; & tamen certi non sumus, nos veram habere fidem, nisi confirmetur per miracula.

Quemadmodum nil ita oblectat homines, quàm si spectare liceat ipsis miraculum profectum à Deo; ita nil magis delectat oculos Dei, quàm si miracu-

lum videat in creatura sua. Miraculum est, si ipsa attollat se supra seipsam, & reluctantibus naturalibus suis propensionibus, quibus trahitur ad creaturas, feratur in Deum solum universali abdicatione eorum omnium, quæ non sunt Deus. Jesus Christus tentat quandoque ipsos sicut sanctum Philippum; adoritur enim ipsos timore: Quid faciemus? quâ ratione vivemus, si nos totos ita consecremus & alteri non vacemus nisi soli Deo. Non creditur, hunc qui nos tentat, esse Jesum Christum; & tamen est ipse, qui has suggerit cogitationes, ut tentet fidelitatem & confidentiam animarum. Ut quis unice sit ipse, & vivat ipsius vitâ, non oportet magni facere propriam suam vitam. Optimæ alicujus animæ facultates & divitiæ sunt, totam se committere Dei providentiæ.

ARGUMENTUM.

De magnitudine & multitudine Miraculorum Jesu Christi.

ARTICULUS III.

Plures fecerunt miracula majora quàm Jesus Christus.

Ecce tibi propositionem factam ab aliquo è societate magis perito, cui nomen Probus, qui accedens bonum nostrum Ecclesiasticum, dicit ipsi: Domine, videtur mihi, non ex

eo affulgere maximè excellentiam & gloriam Jesu Christi, si dicatur, ipsum patrasse miracula. Tot enim alii patrarunt ea, sicut ipse, imò plura adhuc & majora, quàm ipse: non ergo

U u u 2

de-